

СВЪТУЛКА

Заловилъ се малкиятъ грънчарь на работа и скоро приготвилъ такова хубаво гърне, каквото никой отъ грънчаритѣ не билъ виждалъ презъ живота си. Занесли го на царя. Много го харесалъ той, засмѣлъ се и простилъ грънчаритѣ. Сняли тѣ смѣшнитѣ си шапки.

Въ това време пристигнали гоститѣ: съседниятъ царь и дъщеря му. Поднесли имъ подаръцитѣ. Най-много му харесало гърнето. Взелъ го той, но се намръщилъ.

— Не струва това гърне! — извикалъ: — На дъното има пѣсчинка.

— Тѣй ли? — викналъ нашиятъ царь. — Ей, момче, ще те обеса! Защо си ми далъ такова гърне!

— Ехъ, царю честити, само една пѣсчинка.

— И още говоришъ! Скоро на бесилката, — извикалъ царьтъ.

Повели малкия грънчарь къмъ бесилката.

Въ това време царскиятъ синъ извикалъ:

— Я, моята годеничка имала луничка на бузата!

Като чулъ това, малкиятъ грънчарь се обадилъ;

— Ей, царю честити, виждашъ ли? Царкинята, че е най-хубавата мома на свѣта, и тя има недостатъкъ, та моето гърне ли!

Засмѣла се царкинята, че я нарекли най-хубавата мома, засмѣлъ се царскиятъ синъ, засмѣли се и царетѣ на умното момче. Простили го тѣ и го наградили богато.

Емилъ Кораловъ